

Arrest

nr. 76 156 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2011 waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE *loco* advocaat F. LANDUYT en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dient op 16 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 september 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in, samen met zijn echtgenote en kinderen. Hij verklaart hierbij op 1 september 2009 te zijn binnengekomen.

Op 20 oktober 2009 delen de Duitse autoriteiten mee dat de families D. en B. verdwenen zijn uit Duitsland.

Op 3 november 2009 verzoekt België de Duitse autoriteiten om terugname van verzoeker en zijn gezin op basis van artikel 10.2 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 18 december 2009 stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van verzoeker en zijn gezin.

Op 23 februari 2010 geeft de geneesheer-attaché zijn advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 8 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 11 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 22 maart 2010 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 juli 2010 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 18 februari 2011 dient verzoeker een aanvulling in op zijn aanvraag van 22 maart 2010.

Op 30 juni 2011 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 28 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24/03/2010 werd ingediend door:

D., T. (R.R.: 072080954277)

nationaliteit: Kosovo

geboren te P. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-attaché (kopie in enveloppe in bijlage) blijkt het volgende:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Kosovo. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo." De betrokkene kan reizen.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, Kosovo. De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo leent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar werkt met het Beveridge-model waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget. Op het vlak van medicatie wordt gewerkt niet een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modelijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Wat zorg en medicatie betreft, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

We kunnen dan ook stellen dat op het vlak van de toegankelijkheid van de medische zorgen niets de terugkeer van verzoekster in de weg staat. In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier zou zij zelf kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor echtgenoot kan worden verondersteld dat hij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen menen door hun Roma etnie slecht behandeld te zullen worden in Kosovo. Dit argument kan echter ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, daar de betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat dit op hun situatie van toepassing zou zijn. Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstrekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)."

Op 26 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 7 februari 2012 met nummer 74 719 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste Middel

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur.

De enige motivering is dat er voor mijn verzoekster in haar land van herkomst voldoende medicatie en zorgen aanwezig zijn om haar bij te staan en haar ziekte te behandelen.

Dat mijn verzoekster PTSD lijdt, hetgeen blijkt uit alle medische attesten.

Dat wat betreft de psychologische opvolging nochtans uit de internationale rapporten blijkt dat er GEEN afdoende medische begeleiding voorradig is voor mensen met PTSD. [http://www.swiss-cooperation.admin.ch/kosovo/en/Home/Domains_of_Cooperation/Migration/Swiss Liechtenstein Support Project to Mental Health in Kosovo](http://www.swiss-cooperation.admin.ch/kosovo/en/Home/Domains_of_Cooperation/Migration/Swiss_Liechtenstein_Support_Project_to_Mental_Health_in_Kosovo)):

(...)

UNMIK schrijft in haar rapport (<http://www.proasyl.info/texte/mappe/2005/103/4.pdf>):

(...)

De Zwitserse vluchtelingenorganisatie schrijft:

(...)

Dat voor de andere medicamenten, deze weliswaar op de lijst van de beschikbare medicatie staat, maar dat geen uitspraak wordt gedaan of deze medicatie wel financieel haalbaar is voor mijn verzoekers. Dat zij in hun asielrelaas duidelijk hebben te kennen gegeven dat zij financieel aan de grond zaten en dat het dus meer dan waarschijnlijk is dat zij deze medicatie niet kunnen aankopen, nu ze geen beroep kunnen doen op de sociale zekerheid.

Mijn verzoekers voldoen dus aan de criteria zoals omschreven in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de uiteindelijke appreciatie van de medische toestand van verzoeker toekomt aan de ambtenaar-geneesheer, zoals duidelijk blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst tevens naar de voorbereidende werkzaamheden waarin eveneens wordt vermeld dat de appreciatie van deze elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer.

De verwerende partij vervolgt dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 juni 2011 blijkt dat er rekening werd gehouden met alle attesten die door verzoekers echtgenote werden bijgevoegd. Uit het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer alle attesten heeft weergegeven en telkens op zorgvuldige wijze heeft uiteengezet wat er uit deze diverse attesten kon worden afgeleid. Uit onderzoek van die attesten stelde de ambtenaar-geneesheer vast dat verzoekers echtgenote lijdt aan een post-traumatisch stresssyndroom en veneuze insufficiëntie. Voorts stelde hij dat er geen actuele medische behandeling werd voorgeschreven en dat er sinds 16 maart 2010 geen nieuwe informatie is aangaande psychiatrische opvolging. Verwijzend naar twee websites concludeerde de ambtenaar-geneesheer dat indien er noodzaak zou zijn aan psychologische of psychiatrische hulp, deze beschikbaar is in Kosovo en dat er vaatchirurgen aanwezig zijn, dat er vanuit medisch standpunt geen reëel risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Kosovo.

De verwerende partij merkt op dat inzake de toegankelijkheid van de medicatie uit het advies van de ambtenaar-geneesheer niet blijkt dat verzoekers echtgenote medicatie zou dienen te nemen. De ambtenaar-geneesheer heeft alle attesten geanalyseerd en kon op basis hiervan concluderen dat er actueel geen medische behandeling werd gespecificeerd. Daarenboven werd er in de beslissing wel degelijk ingegaan op de financiële toegankelijkheid van de behandeling. Er werd immers gewezen op de aanwezigheid van de nabije familie, namelijk verzoeker zelf en op de mogelijke steun van de IOM. De verwerende partij wijst erop dat de zorgen niet gratis hoeven te zijn in het land van herkomst om een schending van artikel 9ter te vermijden.

Door het louter aanhalen van twee rapporten kan verzoeker volgens de verwerende partij de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet aan het wankelen brengen. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de toegankelijkheid van de medische zorgen. Op grond van het advies van de ambtenaar-geneesheer en de verschillende rapporten kon de gemachtigde in redelijkheid beslissen dat de aanvraag ongegrond diende te worden verklaard. De motieven van de bestreden beslissing vinden

volgens de verwerende partij steun in het administratief dossier en daarin zijn alle stukken opgenomen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift, zodat volgens de verwerende partij aan de formele motiveringsplicht is voldaan.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet toe te kennen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat zijn echtgenote aan PTSD lijdt en dat er in Kosovo geen afdoende medische begeleiding voorhanden is voor personen die aan deze aandoening lijden. Verzoeker citeert in dit verband uit drie rapporten: een ongedateerd rapport van een Zwitserse organisatie inzake de geestelijke gezondheidszorg in Kosovo, een rapport van UNMIK van in 2005 over de problemen van de mentale gezondheidszorg in Kosovo, een ongedateerd rapport van "de Zwitserse vluchtelingenorganisatie" over het Kosovaarse gezondheidssysteem. Deze rapporten worden niet bijgevoegd.

Verzoeker stelt dat de vereiste medicatie voorkomt op de lijst van beschikbare medicatie maar dat geen uitspraak wordt gedaan of deze medicatie wel financieel haalbaar is: verzoeker en zijn echtgenote hebben te kennen gegeven dat zij financieel aan de grond zaten zodat zij deze medicatie niet zullen kunnen aankopen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat de rapporten waaruit verzoeker citeert ofwel van onbekende datum zijn, ofwel van 2005 en dat verzoeker de actualiteitswaarde ervan niet verduidelijkt. Verzoeker brengt niet met concrete gegevens aan dat de informatie waarnaar hij verwijst nog steeds actueel is of dat de informatie waarop de gemachtigde en de arts zich steunen, niet correct zou zijn. De loutere opmerking dat de motieven van de bestreden beslissing zouden ingaan tegen de door verzoeker aangehaalde rapporten, volstaat niet om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

In het advies van de arts-attaché, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat bij de beslissing werd gevoegd, wordt vermeld dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat momenteel geen enkele medische behandeling wordt gespecificeerd, dat de noodzaak van psychiatrische opvolging werd vermeld in een attest van 16 maart 2010 maar dat er geen verdere informatie of attest dienaangaande werd voorgelegd en dat een psychologische of psychiatrische opvolging mogelijk is in Kosovo. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat de benodigde medische zorgen in Kosovo toegankelijk zijn. De loutere verwijzing naar rapporten van onbekende datum of van 2005 doet geen afbreuk aan deze motieven.

Waar verzoeker aanvoert dat niet vaststaat dat de vereiste medicatie financieel haalbaar is, wordt erop gewezen dat de arts-attaché uitdrukkelijk vermeldt dat er geen medische behandeling werd aangeduid in de medische attesten die werden voorgelegd. Er is dus geen welbepaalde medicatie waaraan verzoekers echtgenote behoefte heeft. In de bestreden beslissing wordt er hierop toch ingegaan, en wel als volgt:

“Op het vlak van medicatie wordt gewerkt niet een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modelijst De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Wat zorg en medicatie betreft, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie.”

Wat de financiële toegankelijkheid betreft van de behandeling betreft, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Als verzoeker en zijn familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

We kunnen dan ook stellen dat op het vlak van de toegankelijkheid van de medische zorgen niets de terugkeer van verzoekster in de weg staat. In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier zou zij zelf kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor echtgenoot kan worden verondersteld dat hij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen menen door hun Roma etnie slecht behandeld te zullen worden in Kosovo. Dit argument kan echter ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, daar de betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat dit op hun situatie van toepassing zou zijn. Hoewel de Kosovaarse regering zelf vaststelt dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen in Kosovo behoort, maakt de studie van de grondwet, de wetgeving en de "Strategie voor de integratie van Roma, Ashkali en Egyptische Gemeenschappen in de Republiek Kosovo 2009-2015" duidelijk dat de jonge republiek zich niet alleen bewust is van haar multi-etnische samenstelling en de aanwezigheid van minderheden, maar dat er haar ook alles aan gelegen is een rechtsstaat te creëren waar gelijkheid voor de wet, gelijke toegang tot haar instellingen en de volstreekte afwezigheid van discriminatie de hoekstenen van uitmaken. De bescherming tegen discriminatie wordt expliciet benoemd als een actieve verantwoordelijkheid van de staat. Inclusiviteit en niet-discriminatie behoren tot de fundamentele principes van de gezondheidszorg.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing de financiële toegankelijkheid van de eventuele medicatie en de zorgen wel degelijk werd onderzocht. De loutere bewering van verzoeker dat hij en zijn echtgenote financieel aan de grond zitten, doet hieraan geen afbreuk.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, wordt opgemerkt dat verzoeker nalaat te verduidelijken om welk beginsel het zou gaan en dat het niet aan de Raad toekomt om dit uit verzoekers uiteenzetting af te leiden.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET